

Ана Марија Грбић

ЈЕДНА НЕОБИЧНА ВЕСТ

*

Четири слоја заситног децембарског неба пробијају тешке прозоре Филолошког факултета. Они крцкају под притиском дебелог зимског сунца што већ почиње да се котрља иза зграда и оставља кратере по тек поправљеним улицама. Половина црвеног хоризонта ласерски пресеца лево око упорне Јоване Савић, асистенткиње у најбољем животном добу.

Она у налету латентне сексуалне страсти тумачи текст о „Плавој гробници” уредно поређаним главицама купуса, од којих су се оне у последњим редовима благо укиселиле, ослањајући се на масне и вреле радијаторе. Јована Савић не разуме да је она само честица прашине у оку њених тренутних посматрача, лагана и истоветна сваком слову које изговори, а које се зачас располуту изнад клупа.

Зграда у којој она говори о литератури велика је и никада довољно топла, а у њеном подруму се од мемле шири вечна хладна влага што се преко паркета па кроз стопала и онда вена преноси све до главица купуса студената који, када изађу напоље, са себе у грозници стресу некакву нечисту природу тога места. Заборавила је Јована Савић на мемљиву природу универзитетских библиотека сада када је угризла кришку државног хлеба, примичући се полагамо славском столу деканата. Док је студирала и читала Мајаковског, верујући да је то највећи бунтовник на свету, док је јела слане переце и пила сок од боровнице, писала претенциозне радове о писцима који су је занимали због тога што су у читанкама, док је мислила о младићу који мисли само о томе о чему она мисли, Јована је године слагала полако, онако како се слаже кошуља пред пут у родни град, где ће је мајка свакако рашчерупати и опет прати на руке.

На послу је иступила неустрашиво, иако су сви мислили да је исувише нежна. Чак и да је приметила како њене речи постају дим који кипти из њених уста чим их изговори: она не би променила начин на који улази у слушаонице. Прво десном ногом, а онда залупивши врата толико снажно и брзо као да ће себи откинути ону леву. И то је био императив: уђи снажно, уради задато, изађи скромно.

Једна главица купуса управо је пала на колена и почела да производи храпаве звуке хркања. Јована се пребацила са ноге на ногу и наставила мало гласније јер је управо говорила о јако битном делу. Сунце је заклонило поглед на суседне зграде и као права планета пулсирало на прозорским стаклима. И усред чудесне судбине Бојићевог стиха, што се као крем преливао преко шненокли распрострањених студентских мисли, на столу Јоване Савић завибрирао је, доста снажно, мобилни телефон. Пет купус главица је то приметило, али се убрзо вратило стругању имена по дрвеним клупама. Једна трола искочила је из свог колосека и заварничила као новогодишња прскалица да би се убрзо угасила у сунцу. Једна купус главица мислила је о томе како сутра мора отићи и исписати се са овог места. Држала је ножице уздигнуте неколико центиметара изнад мемљивог и претећег пода. Јована Савић добила је поруку некакве непријатне садржине, као нпр. „Отац је умро”, а онда је стегнуте вагине, шаке и ноздрве наставила своје предавање које нико није слушао.

Отац је умео добро да поједе и добро да се нашали, али живот је наставио да тече даље, блед и неометен, котрљајући са собом камење.

*

Прецизном линијом која га води по хладовини Марко Петровић хода ка својој жени. Он је помало узнемиреног израза лица и, сав ометен од вести коју је сазнао, заборавља да обрише густи жути крмељ што му се увек изјутра заглави у левом оку, па га ту и заборави, а колеге само ћуте и окрећу главе када једу переце. Петровићева жена се премешта са штиклице на штиклу и левом ручицом врти обод летње хаљинице на фалте. Она је довољно лепа и млада да би је лето и даље поштовало. Појави јој се понека грашка зноја и залепи јој коврцицу на чело. Крмељив Марко Петровић нервозно је трпа у кола, покушавајући да избегне било какво питање док не дођу у некаква четири зида.

Знојава природа Петровићевог тела увек је помало вређала његову жену док је помишљала на кокосове мишиће препланулих сурфера са Флориде. Град је у гужви и издувни гасови савијају семафоре до пуцања. Петровић тада помисли на страшну ствар коју мора саопштити

овој жени у хаљини која је већ почела помало уплашено, а онда све усплахирије да поставља питања Шта се десило, реци ми шта се десило, и слично. И дошло је више Петровићу да врисне отац ти је умро ето шта се десило, остави ме на миру, да избаци женицу напоље, натоци пун резервоар бензина и оде у пизду материну све до Темишвара.

Али не каже ништа. Уска колона возила расцветала се у проходне стабљике пута и они су коначно осетили благи налет ваздуха на образима. Испред зграде жена још једном упита шта се десило, и видевши да он купује два пива и бромазепам, коначно схвати да се десило нешто што ће је толико заболети па да то не жели ни да сазна. Зато, ова сулуда лепотица која се пре десет година попела на врх Београђанке и тамо спавала гола, окрене главу од њиховог улаза и почне да трчи ка парку, ка Темишвару, ка некој пизди материни. Њени су нежни мишићи поскакивали као јегуљице, пробуђени новим налетом крви.

Петровић је за женом јурио као без главе, проклињући себе што је недовољно добро извео цео овај маневар. Јурио је као пас, а она је бегала као лисица и нису се могли сусрести. Док трчи, она осећа како пролази поред торња у Пизи и помало се криви и сама ка земљи, затим пређе на тврди камен Кинеског зида, одбаци се руком о кинески зид и још брже протрчи поред продавца уличне хране на Содермалму. Носић јој се напуни мирисима пецива, парфема, завијених поштанских пакета. Петровићева жена трчи поред Тајмс сквера и помало жмирка од нападних светала Вегаса, стресе се од Кијевских ветрова, па настави даље и, осмехујући се, несмотрено се оклизне о шешир пантомимичара из Милана. И тада, када је огромно летње небо претило да својим облацима загуши цео град, лепотица излеће на обичну карабурмску улицу, где је, уз туп звук, прескочи један светлозелени џип. Увек свежих и чистих гаћица, достојанствена и лепа, сада већ распарчана на руке, ноге, трупић и главицу, посута по булевару, Милица Катић је ипак успела да побегне од нечега за шта није била спремна. Њена се штиклица откотрљала недалеко одатле, сасвим нетакнута.

Волела је срнећа, кестен пире са шлагом, са густим масним шлагом, некуповним.

*

Мајка подразумева да је живот тврда рђава мрежа за коју се увек ухватиш – подразумева да се у њу бацаш наглавачке док ти испада око, реже ти се језик о зубе или ти се померају карличне кости. Мајчине руке подразумевају топли цвет шамара и заслужену божију казну. Мајка је неправедни бог који те не воли довољно у име оца. Неколико ситни-

ца о мајчиним рукама: оне подразумевају бригу о гадним стварима, као нпр. говну и стварима од укуса и стила, као нпр. сарми. Мајка је нечовек, мајка је неправедни бог који те заустави у једном граду и не да ти да одеш. Мајка је глагол и премашено очекивање природе. Поставимо ли мајку на земљу земља ће се распарчати на комаде и њени ће делови правити нове, малене земље без ваздуха. Мајка подразумева да ће све бити страшно, осећајући негде далеко у својој истрошеној материци малену клицу ћелије што ће касније довести до тога да мајка падне у кревет, надута као плави патлиџан.

Мајка купа, мајку купаш. Руке су ти вечно влажне од сапунице. Облик сапуна није намењен зарезима старачке коже, нити су маказице за нокте довољно јаке да поједу задебљали нокат ножног палца. Мајка је у диму цигарете који се ваља по изгребаном паркету. Њено старо тело пада на исту страну и у Нигерији и у Лихтенштајну и у Србији. Док студираш, мајка презире што си неодговоран, када радиш, мајка те не подржава јер мајка је капиталиста, нечовек и бог и бедни су јој покушаји просечног живота. Мајци је понекада лепо када предајеш у школи и имаш уређен живот, док подразумева да ћеш постати директор. Мајци си смешан, малени бедник што се невешто батрга у животу. Ти си мала харинга и предајеш деци, децу немаш. И док пишеш на табли већ тачно 232 пут лекцију у којој обрађујете „Поход на мјесец”, и док креда крчи по табли и диже младе и плавичасте дечије длаке, на слогу –ме у учионицу улази неко ко ти каже да мајке више нема. Клати се учионица као чамац на Тиси и из зидова пробијају малене грашке зноја, а руке су ти одједном суве као песак. Након неколико сати плакања ти, Јована Старчевић, почећеш да сакупљаш паре из ладица и душека, бираш сандук и падаш на рамена својих рођака. За три године сетићеш се, док се дереш на своје дете у Сутомору, како је правила најбоље ванилице на свету, па ћеш и мало заплакати. Твој грозно иритантни син гађаће те кантицом песка у главу.

Мајка је небитна.